

Иван Вазов
Царят в Бяла

Сред селото, на поляна,
гайдата пици
и хорото се зафана,
буйно се върти.

Моми скачат пременени
с пролетни венци,
до тях с шапки накривени
младите момци.

Пред хоро (каква картина!)
царят е на трон.
В тая весела дружина
весел е и он.

И пред него селци прости
стоят прави там:
царят им дошъл на гости –
празник е голям!

Те се чудят, те ожидат
що ли ще рече!
Доживяха, за да видат
царското лице.

Ала той им дума: „Братци,
седнете и вий!“ –
Всички сядат. Всяко сърце
сладко в гърди бий.

Те в ума си бога фалят
и всички наред
си чибучките запалят,
кат пред своя кмет.

Той ги гледа, той ги пита
с глас приветен, тих
и за хора той ги счита,
става равен с них.

И в очи им се набират

сълзи в тоя миг,
и се чудят как разбират
неговът език.

Гайда ручи и момите.
скачат, рипат с смях,
и провикват се момците
весело до тях.

И при тия прости хижи,
при тоз весел звук
цар забравя слава, грижи,
трон и Петербург.

А пък селци се подръпнат
и другар с другар
се поглеждат и си шъпнат:
„Колко харен цар!“

Свищов, август 1877

(Историята и подробностите в това стихотворение са истински!)

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7505>]